Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XII Nr. 49 (781) * joi 8 decembrie 1960 * 8 pagini 30 bani

Delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romîne s-a înapoiat în Capitală

La sosire, pe aeroportul Băneasa

Sîmbătă la amiază s-au înapoiat în Capitală, venind de la Moscova, tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației romîne, Petre Borilă, și Leonte Răutu, membri ai delegației care au participat la cea de-a 43-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și la Consfătuirea reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești.

In întîmpinare, la aeroportul Băneasa au venit tovarășii Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș, Nicolae Ceaușescu, Alexandru Drăghici, Ion Gheorghe Maurer, Alexandru Moghioroș, Dumitru Coliu, general de armată Leontin Sălăjan, Ștefan Voitec, Mihai Dalea, Janos Fazekaș, Alexandru Bîrlădeanu, membri ai C.C. al P.M.R., membri ai guvernului, ai Prezidiului Marii Adunări Naționale, conducători ai organizațiilor obștești, și ai instituțiilor centrale, activiști de partid, de stat și ai organizațiilor obștești, ziariști romîni și corespondenți ai presei străine.

Au fost de față A. A. Episev, ambasadorul Uniunii Sovietice la București, șefii altor misiuni diplomatice acreditați în R. P. Romînă și membri ai ambasadei Uniunii Sovietice.

La coborîrea din avion, membrii delegației au fost salutați cu îndelungi aplauze.

Un grup de pionieri le-au oferit buchete de flori.

RUBRICA NOASTRĂ

În dimineața aceea de duminică, pe străzile orașului Bîrlad puteai vedea grupuri-grupuri de pionieri. Era o zi dedicată colectării fierului vechi. Pionierii mergeau din casă în casă și, adresîndu-se politicos cetățenilor, îi întrebau de fier vechi. Nu era gospodărie din care harnicii pionieri să plece cu „mîna goală". De aici, o roată stricată de la vreo roabă, de dincolo o veche sobă de tablă sau niște fiare aruncate în cine știe ce colț de magazie și, tot așa, grămezile creșteau. Pionierii detașamentului nr. 25 de la Școala de 7 ani nr. 2 au fost fruntașii unității în această acțiune. Președinta lor, Nicoleta Buhuș fusese inițiatoarea întrecerii

— Să fim primii pe școală și pe oraș — a spus ea. Doar sîntem într-a VII-a

Cu toții au fost de aceeași părere. A șaptea, a șaptea, dar erau cît pe-aci să nu fie primii. Cei dintr-a... IV-a era să le-o ia înainte. Cu un efort sporit însă ei au reușit să fie pe primul loc colectînd 1.500 kg fier vechi. Pe locul II s-a clasat detașamentul nr. 3, adică clasa a IV-a A, care a strîns 1.100 kg. Și cînd te gîndești cît de harnici au fost cei doi fruntași... Dar nici nu știți despre cine e vorba. Mihaela Huiban, președinta detașamentului și Ionel Sicoș au strîns fiecare cîte 300 kg fier vechi. Urmează, pe locul III, detașamentul nr. 24, cu 800 kg. Astfel în acea zi pionierii Școlii de 7 ani nr. 2 au colectat 9.800 kg fier vechi fiind astfel în fruntea școlilor din oraș. La fel, s-au evidențiat și cei de la Școala de 7 ani nr. 1, cu 7.355 kg și cei de la Școala de 4 ani nr. 5 cu 2.708 kg. Acțiunea a fost deosebit de rodnică. În total, pionierii din orașul Bîrlad au colectat în duminica aceea 25.230 kg fier vechi. Știți, dragi prieteni, cîte se pot face din această cantitate? Fier-beton pentru 50 apartamente sau 12.500 cuțite de plug, 2.500 butelii de aragaz sau 2.000 biciclete. Și astfel de acțiuni interesante se organizează și în multe alte școli în patria noastră. Tuturor le dorim succes!

GETA COSTIN

PRIN ȘCOLI

Iată-ne și la sfîrșitul trimestrului I. E perioada tezelor. In orice școală mergi domnește o atmosferă asemănătoare. Ore de recapitulare a materiei, discuții despre cele mai bune metode de studiu acasă, grupe de învățătură pe materii etc. Pionierii știu că sarcina lor principală este învățătura, că însușindu-și astăzi cunoștințele primite la școală, mîine vor deveni muncitori capabili, demni constructori ai socialismului în patria noastră.

Zilnic sosesc la redacție scrisori în care pionierii ne scriu despre felul cum se desfășoară tezele în școala lor. Iat-o, de pildă, cu cîtă bucurie ne vorbește pioniera **Petronela Barbu** din clasa a VII-a, de la Școala de 7 ani nr. 1 din Baia Mare, despre detașamentul în care învață: **„Pînă acum am primit rezultate la tezele de la 4 materii. Din 27 de elevi cîți sîntem în clasă, 23 am obținut numai note de la 7 în sus. Rezultatele bune obținute de noi se datorează în primul rînd faptului că fiecare am căutat să învățăm temeinic. Astăzi detașamentul nostru se mîndrește cu pionieri ca Alexandru Achim, Silvia Lac, Dan Cartov, Craus Oscar și alții. In catalog, în dreptul numelui lor, notele primite la teze sînt numai de la 8 în sus!"**

Pioniera Camelia Ștefănescu, din clasa a V-a B a Școlii medii „Tudor Vladimirescu" din Capitală, e o foarte bună prietenă a gazetei și de fiecare dată cînd în detașamentul ei se întîmplă ceva deosebit ne împărtășește vestea cu bucurie. Cînd, într-una din zilele acestea, a venit în vizită la redacție, ne-a povestit cu cîtă însuflețire s-au pregătit pionierii din detașamentul ei pentru teza de limba rusă și ce rezultate au obținut. **„După ce subiectul a fost scris pe tablă cu litere mari, ne spunea ea, ne-am apucat cu toții de scris. Ne străduiam să facem lucrări cît mai bune. In clasă se lăsase o liniște deplină, doar pașii tovarășei profesoare se auzeau încet. Cînd peste cîteva zile ne-a adus lucrările, ne-am bucurat cu toții. S-au primit foarte multe note de 10. Aceasta a dovedit că acolo unde se învață cu perseverență, unde pionierii își iau notițe cu atenție, rezultatele nu pot fi decît bune".**

In legătură cu felul cum și-au luat notițele la ore și cum au căutat să se pregătească pentru teze, **pioniera Maria Budui de la Școala medie „Mihail Sadoveanu" din Iași,** ne povestește despre **Radu Geamănu din clasa a V-a A și Valentin Nistor din clasa a VII-a B.** Ea arată că în tot timpul trimestrului acești elevi au fost neatenți la ore, nu și-au luat notițe ordonat, nu au studiat în fiecare zi acasă. Notele obținute de ei la teze sînt numai de 3 și 4.

Desigur că fiecare dintre voi, dragi cititori, ar avea să ne povestească și alte lucruri petrecute și în școala voastră în această perioadă. Dar din felul cum s-au pregătit pionierii din detașamentul Cameliei Ștefănescu și al Petronelei Barbu, puteți învăța cu toții. Iar dacă și la voi sînt pionieri ca Radu și Valentin, ajutați-i să înțeleagă cît de mult dăunează atitudinea lor întregului colectiv.

— Încă un zece, ne anunță bucuroasă și mîndră pioniera Dana Crisicos din clasa a VII-a D, de la Școala medie 32, București.

Foto: GR. PREPELIȚA

Din viața pionierească

In oricare dintre comunele patriei noastre ai călători, te va întîmpina, alături de munca înfrățită a colectiviștilor, de toate prefacerile care au adus belșug satului, încă un semn al vieții noi: atmosfera de veselie și sîrguință din școli. În multe comune s-au ridicat și se ridică, alături de nenumărate case noi, și școli noi. Pionierii de la sate învață cu tragere de inimă, desfășoară o rodnică activitate pioniereascâ. In clasă sau pe terenul de sport, pe ogoarele gospodăriilor colective — unde se dovedesc ajutoare harnice ale celor mari — sau pe scena căminelor culturale, ei dovedesc siguranță, pricepere și entuziasm. Ințelegînd că principala lor sarcină este învățătura, ei se străduiesc să facă totul pentru a obține note cît mai frumoase. In timpul liber organizează competiții sportive, excursii, culeg din comoara folclorului nostru. Duminicile și le petrec cele mai adesea împreună, în cîntec și joc. La bibliotecile sătești, fișele lor cuprind nenumărate titluri de cărți citite. Spectacolele prezentate de ei pe scenele căminelor culturale sînt îndelung și cu grijă pregătite, sătenii le aplaudă cu drag. Dornici să devină colectiviști destoinici, pionierii de la sat cercetează feluritele aspecte ale muncilor agricole, se interesează de creșterea animalelor. Adeseori, atît între unitățile de pionieri din comune învecinate cît și între unități de la sat și unități de la oraș au loc schimburi de experiență, vizite reciproce. Cu acest prilej, învață multe unii de la alții, petrec împreună o zi de duminică, prezintă în comun programe artistice.

Să cunoaștem împreună, în pagina de față, cîteva aspecte din activitatea pionierilor de la sate.

CUM AU PROCEDAT EI

Dacă cu cîteva luni în urmă l-ai fi întrebat pe oricare pionier din clasa a VI-a A cine e János Albert, ți-ar fi răspuns:

— E un băiat care ne face mereu de rușine. La ore nu e atent niciodată, vorbește neîntrebat. Din această cauză, întotdeauna nu știe ce teme are de făcut pentru a doua zi. In recreații, purtarea lui e foarte urîtă: strică joaca fetelor, țipă. După recreații, intră ultimul în clasă, uneori chiar după tovarășii profesori. Dacă vreunul dintre colegi îi atrage atenția nici nu-l ia în seamă.

Acum János e de nerecunoscut. Ce e drept, pionierilor le-au trebuit cîteva luni pentru a-l îndrepta. L-au ajutat cu toții. Cum? Iată ce povestesc ei:

Mai întîi au discutat atitudinea lui într-o adunare de detașament. Deși János nu era pionier, l-au chemat și l-au criticat aspru.

Ca să nu mai vorbească la ore, pionierii au hotărît ca atunci cînd János îi va întreba ceva pe colegii din jurul său, aceștia să nu-i răspundă decît în recreație.

Cînd clopoțelul anunța sfîrșitul recreațiilor, îl invitau pe János să se așeze în capul coloanei. In felul acesta el intra primul în clasă.

In ziua cînd i s-a dat sarcina să scrie la gazeta de perete despre disciplina clasei, pentru o clipă, ochii i-au strălucit de bucurie: era prima sarcină pe care o primea. Articolul scris de el a fost citit cu interes de către toți pionierii și nu mică le-a fost bucuria cînd au văzut că János se critica în primul rînd pe sine însuși, și își recunoștea greșelile.

Lui János îi place mult fotbalul. Ar fi dorit să facă și el parte din echipa clasei. Cînd pionierii i-au promis că-l vor primi cu condiția să se îndrepte la învățătură, János s-a bucurat nespus.

Pentru ca să devină mai ordonat, pioniera Szabo Katalin a început să se ocupe mai îndeaproape de ținuta lui. Cu toții erau bucuroși cînd János a pornit pe drumul cel bun și nu de mult, pionierii l-au invitat la o nouă adunare de detașament. De data aceasta nu l-au mai criticat.

— Tu nu te-ai gîndit niciodată la organizația de pionieri? Băiatul lăsa capul în jos și, rușinat, răspunse că de mult ar fi dorit să devină pionier, dar n-a îndrăznit să-și manifeste dorința din cauza purtării lui.

— Acum ar fi cazul să te pregătești, și îi înmînară o cărticică pe care scria: „Regulamentul organizației de pionieri".

Dacă vei avea ocazia să intri în clasa a VI-a A de la Școala de 7 ani din Singiorgiu de Mureș, în banca a patra de lîngă sobă vei vedea un băiețel vioi, cu ochii ageri, care poartă la gît cravata nouă. E pionierul János Albert.

E. ROȘCA

Duminică pionierească

De curînd în cadrul „Duminicilor pionierești", la noi în școală s-a ținut o adunare cu o temă interesantă [illegible] emoție". După referat, care a fost ascultat cu cea mai mare atenție au luat cuvîntul în afară de pionieri, tovarăși profesori, instructori și părinți.

In continuarea adunării s-a desfășurat un frumos program artistic. Acest program cuprindea scene satirice la adresa pionierilor nepoliticoși, epigrame, cîntece etc.

Margan Rodica
comuna Marga
raionul Caransebeș.

Ajutăm și noi

In comuna noastră s-a construit o școală nouă. Noi, pionierii și școlarii am ajutat la toate muncile care au fost pe măsura forțelor noastre. Descărcatul cărămizilor din mașini, căratul apei pentru ciment, acoperirea materialelor de construcții să nu fie plouate. In curînd școala va fi gata și noi vom învăța în clase mai mari, mai luminoase.

Păculungeanu Florea
comuna Slătioara
raionul Titești.

FIII COLECTIVIȘTILOR

Romînaș este o comună din regiunea Cluj care încă de acum zece ani a pășit pe drumul colectivizării. Familiile de țărani care s-au adunat laolaltă au înființat gospodăria agricolă colectivă „23 August".

Pionierii, fiii acestor colectiviști se străduie ca pe locul lor de muncă — școala — să nu fie mai prejos. Așa se face că, anul trecut, în Școala de 7 ani din comuna Romînaș n-a existat:

Nici un corigent, nici un repetent

Unitatea de pionieri și-a propus ca și în anul acesta situația la învățătură să fie bună.

Eleva Maria Răcășan și pioniera Salustia Mizgai, din clasa a VII-a sînt mai slabe la învățătură, de aceea președinta unității, Maria Elek, și președinta de grupă Irina Stupar, s-au hotărît să le ajute. De altfel, în clasa a VII-a aproape fiecare pionier foarte bun la învățătură își ajută colegul mai slab. Așa procedează Emilia Pop, Dumitru Simoc, Ioan Sălăjan și încă mulți alți pionieri din celelalte detașamente.

Și, pentru că se mai întîmplă ca Maria Ilea din clasa a IV-a să vie cu lecțiile neînvățate și să vorbească neîntrebată în timpul orelor, Viorica Păușan, președinta detașamentului, împreună cu Maria Bărburaș, Fabian Pripon, Maria Răcean și Maria Ghirutan, cei mai buni pionieri din detașament, au hotărît să se ocupe de toți elevii și pionierii care seamănă cu Maria Ilea.

In orele libere

Cînd au mers la gospodăria de stat din Păușa, comună din vecinătatea lor, pionierii au recoltat porumbul și cartofii de pe 4 ha de pămînt. Toți pionierii au muncit cu spor. Dar s-a evidențiat în mod deosebit întreg detașamentul 1.

Nu de mult, la Romînaș s-a pus în funcțiune un motor electric. Fiecare pionier s-a angajat să sape gropile și să vopsească stîlpii de susținerea firelor electrice. Altădată, cînd în comună s-a construit o grădiniță pentru copiii colectiviștilor, pionierii și-au arătat bucuria, efectuînd multe ore de muncă patriotică.

— Ințelegeți? — mi-a spus Dănilă Păușan din clasa a VI-a. Copiii colectiviștilor vor sta la grădiniță în timp ce părinții lor vor munci în gospodărie.

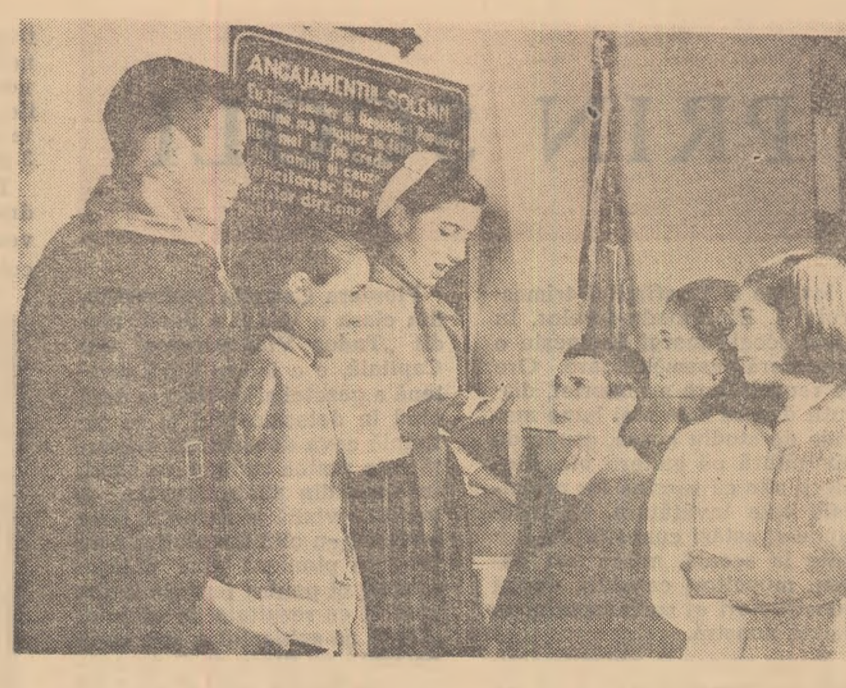
Orele „practice"

Intotdeauna pionierii înțeleg și mai bine noțiunile teoretice predate la obiectul „cunoștințe agricole", aplicînd „pe viu" totul; la grajdul de vite, la crescătoria de pui și păsări, la parcul de mașini și tractoare. Așa devine gospodăria a doua casă și școală pentru copiii colectiviștilor. Faptul că gospodăria se îngrijește de școala lor, aceasta s-a dovedit și atunci cînd, pe lotul școlar, gospodăria a arat cu tractorul. Sămînța de porumb hibrid au obținut-o tot de la gospodărie.

Organizația de bază U.T.M.

Pînă nu de mult în școala lor erau doar doi utemiști: Maria Stuparu și Dorin Suciu. De curînd unitatea de pionieri din Romînaș a mai dat două recomandări: Florica Todoran și Augustin Cozma. Așa a luat ființă organizația de bază din școală. Foștii pionieri au crescut, iar mîine ei vor fi schimbul de nădejde al părinților lor, colectiviști din comuna Romînaș.

OANA MAGDU

„Și ei doresc să poarte cravata roșie la gît. Acest vis poate deveni realitate, numai învățînd, învățînd cu sîrguință. In comuna Basarabi, raionul Calafat, pionierii se preocupă de pregătirea elevilor din clasa a III-a care în curînd vor fi primiți în rîndurile purtătorilor cravatei roșii."

MICII ARTIȘTI

La căminul cultural din comuna Ștorobăneasa, regiunea București nu există serbare la care să nu se audă corul celor 80 de glasuri cristaline, să nu duduie scena de pașii înfierbîntați ai micilor dansatori. Toți acești copii vioi, isteți, care îndrăgesc atît de mult cîntecul și dansul, sînt pionieri și învață la Școala de 7 ani din comună. Incă din anul trecut, urmînd sfaturile și indicațiile tovarășei instructoare superioară Constanța Dumitrescu și ale tovarășilor profesori, copiii și-au întocmit o formație artistică închegată, compusă din cor, recitatori, echipa de dansuri și echipa de teatru.

In acest trimestru, în afara contribuției lor la toate programele artistice de duminică de la cămin, au susținut și două spectacole în întregime. De acum, toți părinții, utemiștii, colectiviștii din comună, cunosc și apreciază din toată inima arta interpretativă a micilor artiști. Ei își aduc aminte de întîmplările pline de haz și de învățămintele a personajelor din sceneta satirică „Sfatul superstițioșilor" pe care au prezentat-o copiii din echipa de teatru și încearcă o adevărată plăcere cînd îi văd pe cei de-o șchioapă jucînd „Floricica", „Omulețul" sau „Cîrligul". Toți acești mici artiști talentați ca Ioana Nuță, Florin Manea, Bica Stănescu, Petre Bîrleanu, Elena Dumitrescu și alții, știu să fie perseverenți, să facă repetiții serioase și de aceea ei reușesc întotdeauna să încînte pe spectatori.

Pe viitor, pionierii și-au făcut planuri frumoase în legătură cu activitatea lor la căminul cultural. In afară de spectacole, ei vor prezenta seri literare, seri de ghicitori și vor participa la vizionările de filme.

Vacanța de iarnă îi va găsi bine pregătiți.

IN SERA

Să pășim în sera micilor naturaliști de la Școala de 7 ani nr 9 din Craiova. Aici s-au întîlnit, ca într-o plăcută conviețuire, plantele din flora mediteraniană cu plantele din flora țării noastre. Multe dintre ele au denumiri complicate, dar, pentru cei care le îngrijesc, aceste denumiri pot fi rostite foarte ușor ba, mai mult încă, pionierii sînt gata oricînd să vorbească despre istoria fiecărei plante, cum trebuie îngrijită, la ce folosește... Toamna, micii naturaliști au făcut curățenie generală în micul palat de sticlă. Au scos plantele afară, „la aerisire", au primenit pămîntul schimbîndu-i compoziția, au lipit cuptorul care, iarna, ține loc căldurii solare. Toți pionierii sînt harnici și pricepuți. Lucian Patru, Constanța Godeanu, Ștefan Ilie, Rodica Filipaș, Gheorghe V. Nedelcu și alți pionieri.

Am ascultat de la micii naturaliști despre viața nelipsită de peripeții a plantelor și arbuștilor din seră Iată, de pildă, istoria unui lămîi. In urmă cu cîțiva ani, copiii au luat o sămînță de lămîie și au sădit-o. După un timp, lămîiul și-a sumes capul sub chipul unui puiet cam sălbatic. „Nu-i șade bine" și-au spus copiii. Și l-au altoit. Asta însemna că puietul trebuie să ajungă, ca și lămîiul de altoi, cu roade bune și bogate. Puietul i-a ascultat cu luare aminte dînd dovadă, spre bucuria lor, de bună creștere. Și-a primit hrana zilnică (apă și îngrășăminte chimice) fără să facă mofturi și, vesel, el creștea ca voinicii din poveste. Pînă într-o zi cînd... a început să-i pălească frunzele și să devină trist, tare trist. „Dacă-l pierdem?" — s-au întrebat îngrijorați micii naturaliști. Tovarășul instructor superior Gelu Ștefănescu, profesor de științe naturale, le-a dat însă toate indicațiile necesare așa că s-au pus pe treabă. Mai întîi, trebuiau să afle de ce e bolnav lămîiul. Au început să-l scoată cu grijă din ghiveci, mai mult cu bețișoarele, ca să nu-i rupă rădăcinile foarte ramificate. Astfel au aflat cauza: lămîiul se făcuse prea mare pentru locul în care crescuse și nu mai avea spațiu. Copiii l-au „îmbăiat" (i-au spălat rădăcinile cu apă), l-au pieptănat și l-au tuns (rădăcinile, din lipsă de spațiu, se încolăciseră). Apoi, au așezat lămîiul într-un ghiveci mai mare.

Acum, lămîiul e atît de mare și frumos încît aproape că ar avea chef să-și scoată crengile prin pereții de sticlă afară Dar asta n-o s-o facă pentru că, în curînd, copiii o să-l mute într-un loc și mai încăpător.

M. LICIU

CENTENARUL ȘCOLII

Un veac. Școala medie nr. 17 „Matei Basarab" din București și-a sărbătorit centenarul. Încă de dimineață, în curtea școlii era freamăt deosebit, veniseră elevi, foști elevi, profesori. Unii erau emoționați de revederea locurilor dragi, alții de prezența celor care au învățat în aceași școală în care învață ei astăzi. Școala poartă numele lui Matei Basarab, dar ctitor și făuritor i-a fost Alexandru Ioan Cuza. Acum, cu prilejul centenarului a fost dezvelită o placă comemorativă. După festivitate, tovarășul Alexandru Iordache, actualul director, i-a condus pe foștii elevi, de acum 20—30 de ani, pe sălile bătrînei școli. Și ce au găsit aici e greu de descris în cuvinte. În locul dulapului de științe naturale, un adevărat muzeu. In anii regimului nostru milioane de lei au fost alocați pentru o dezvoltare înfloritoare, pentru ca elevii să aibă laboratoare de fizică și chimie, de naturale și istorie, o bibliotecă în care sînt peste 20.000 de volume și 44 colecții de periodice, ateliere, sală de festivități. Elevii au tot ce le trebuie pentru a învăța, pentru ca să devină cadre bine pregătite, să devină specialiști capabili care să contribuie la măreața operă de construire a socialismului în patria noastră.

Într-una din clase vizitatorii au rămas plăcut impresionați de inițiativa frumoasă pe care o avuseseră pionierii școlii. Ei au organizat o expoziție cu rodul muncii lor, ca și a celor care aici au făcut cunoștință cu știința, cu arta, cu literatura. Iată, obiectele de la colțul mîinilor îndemînatice lucrate de ei ; stau față în față cu cîteva cărți. Autorii ? Academicienii Ștefan Nicolau, Miron Nicolescu, Gheorghe Oprescu, profesorul doctor M. Cajal, scriitorul Radu Boureanu, toți foști elevi ai acestei școli. In expoziție mai sînt grafice, picturi, obiecte lucrate în atelierul școlii. Vizitatorul trece mai departe prin clasele primitoare, curate, încălzite cu gaz metan, prin laboratoarele bogate în material didactic, în internatul confortabil. De la înființare și pînă în prezent, școala a făcut un drum lung. În anii regimului burghezo-moșieresc acest drum a fost plin de greutăți. Taxe mari, cărți scumpe, pentru cei din provincie gazde hrăpărețe, toate acestea făceau pătrunderea cu greu în școală a fiilor oamenilor săraci.

— In aceste clase a învățat și eroul utecist Justin Georgescu, ne spune tovarășul director. Școlar sărac, el și-a dat seama curînd de drumul pe care trebuie să-l urmeze. A activat în organizația U.T.C. din școală, a difuzat manifeste și fluturași, a adus în rîndul elevilor cuvîntul partidului. Strălucit la învățătură, modest, curajos, pilda lui este veșnic vie pentru toți elevii școlii.

★

După-amiază, la Teatrul de Operă și Balet a avut loc a doua festivitate. Din partea foștilor elevi a luat cuvîntul acad. Ștefan Nicolau, apoi au mai vorbit reprezentanți ai organizației U.T.M. și pionieri din școală.

Elevii de astăzi și elevii de ieri și-au făcut împreună apariția pe scenă. Artistul poporului George Vraca, maestrul emerit al artei Nicolae Secăreanu, artiștii Ion Lucian, Mihai Fotino, violonistul Matei Constantinescu, toți foști elevi ai acestei școli, sînt acum pe scenă alături de micii interpreți ai echipelor artistice din școală. Aplauzele sălii li se adresează deopotrivă și unora și altora..

CRISTINA ANDREI

A FOST ODATĂ, CA NICIODATĂ...

Zeci și zeci de licurici. Ochii copiilor din jurul focului strălucesc de emoție, de bucurie. Clasa e luminată doar de „flăcările" focului și, în semi-întuneric, chipul „moșneagului" care povestește are proporții legendare. Și vocea lui e așa de îndepărtată, căci în închipuirea lor, el e în pădurea întunecoasă, unde s-a întîlnit cu împărăteasa cea rea, a cunoscut chiar și pe fata cea frumoasă, pe Albă ca Zăpada. Și cine, ascultîndu-l, nu și-ar închipui la fel! Casa celor 7 pitici parcă e aici, alături. Iat-o și pe împărăteasa cea rea travestită într-o babă oarecare, iată și mărul otrăvit. Felul cum descrie „moșneagul" toate acestea, amănuntele cu care povestește prin cîte a trecut Albă ca Zăpada, îi fac pe micii ascultători să fie numai ochi și urechi.

Basmele s-au terminat. Povestitorii însă vor să fie și ei ascultători. Ei vor să asculte o poezie sau o ghicitoare spusă de copii.

...Seara de basm e pe sfîrșite. Un cîntec vesel izbucnește, și deodată clasa a devenit din nou clasă, focul s-a transformat într-o lampă înconjurată de crengi de salcîm, iar bătrînii cu vocea tremurată au întinerit și... sînt... pionierii Eugen Mîndrescu, Vasile Postelnicu și alții. Ei au organizat o seară de basm pentru școlarii clasei I-a și a II-a. În programul de activități al detașamentului clasei a IV-a de la Școala de 7 ani din Drăgușeni, raionul Berești, regiunea Galați, era prevăzută o seară de basm pentru cei mici. Dar cum s-o facă oare mai interesantă. Ajutați de către tovarășa instructoare, au improvizat „focul" lîngă care au adus un scăunel, au așezat băncile în semicerc, s-au deghizat în moșnegi. Și cît de interesantă a fost această seară ți-o spune faptul că deși au trecut de atunci cîteva săptămîni, cei mici tot n-o pot uita, așteptînd să se repete.

GETA KELNER

M-AM TRANSFORMAT...

(Din memoriile nescrise ale unui pionier).

Sînt pionier în clasa VII-a B. la Școala medie din Moldova Nouă, regiunea Timișoara. Pînă în clasa a V-a, am fost fruntaș la învățătură, an de an. Eram disciplinat și căutam, prin comportarea mea, prin rezultatele mele la învățătură, prin totul, să-mi cinstesc cravata roșie. Mă apropiasem foarte mult de colegii cu care am crescut. Îi cunoșteam pe toți foarte bine. Dar, într-o zi, la o adunare de detașament...

Mi-aduc aminte de parcă totul s-ar fi petrecut ieri. Eram în clasa a V-a. Un prieten mi-a spus că m-am îngîmfat, că nu mă mai interesează soarta detașamentului. Atunci m-am supărat așa de tare, că la sfîrșitul adunării, cînd toți copiii cîntau, eu mi-am înfundat căciula pe cap — în semn că m-am supărat — și... am tăcut. Tovarășa instructoare, toți copiii, mi-au spus că nu-i politicos, ceea ce fac și că, deci, să-mi dau jos căciula. Dar eu, nimic. N-am vrut și pace! De atunci, în fiecare observație a tovarășilor mei vedeam parcă un fel de invidie pe mine. Așa s-a făcut că m-am izolat de restul clasei și am rămas prieten doar cu Ion Constantin. Despre el se spun lucruri foarte urîte : că e obraznic, leneș și rău. Și se mai spune ceva : că noi amîndoi semănăm foarte bine. Dar să vă explic. Eu, chiulangiu, propriu-zis, nu sînt. Învăț însă doar prima parte a lecțiilor. A doua jumătate nu mă mai interesează. Dacă a doua zi mă ascultă din „prima parte", răspund. Dacă însă mă întreabă din „a doua parte", tac, ba chiar mă supăr... De ce nu sînt ascultat de unde vreau eu? Însă obraznic și chiulangiu... vai! ...nu sînt. Că răspund urît tovarășei instructoare și colegilor mei... asta-i altceva. Puneți-vă în situația mea. Să vă dăscălească cineva toată ziua, n-ați face ca mine?... De putut, pot învăța — am memorie bună. Dar nu-mi place să insist, să recapitulez, să descifrez cu creionul în mînă o problemă de matematică. N-am răbdare. Eh! Fleac! Ce, cu asemenea lucruri să-mi pierd eu vremea? Mie îmi place să citesc. Lectură. E grozav! Aș citi oriunde: în clasă, în timpul adunărilor, în timpul explicațiilor, oriunde. Grozav îmi mai place să citesc. Dar cînd ți-e lumea mai dragă, cînd e acțiunea mai interesantă, numai ce auzi glasul tovarășului profesor:

— Grigorescule, despre ce am vorbit eu acum?...

Ion Chisăliță, președintele unității, și Maria Craiovean, președinta detașamentului, pionieri fruntași la învățătură, sînt colegii mei. Ăștia doi mă omoară. Stau cu ochii numai pe mine. De ce nu înveți Grigorescule? Fi atent la ore Grigorescule, de ce nu vrei să învățăm împreună Grigorescule? Și dă-i cu critica, cu caricaturi, cu tot felul de „metode".

Dar mie nu-mi pasă. Nu mai vreau să fiu fruntaș la învățătură și disciplină. M-am transformat. Dintr-un premiant, într-un mediocru. Original, nu?

p. conf. **E. SKIBINSKY**

N. R. Pionier Nicolae Grigorescu, oare, crezi că procedeul tău este cel mai bun? Te-ai supărat și te „răzbuni" acum pe colectivul în mijlocul căruia trăiești și care se străduie să te ajute. De ce oare, în clasa ta sînt pionieri care, datorită ajutorului pionierilor s-au îndreptat? Mai ai încă două trimestre pînă la sfîrșitul anului. Te mai poți schimba. Nu pentru ca să promovezi bine șapte clase. Ci pentru că în viață. trebuie să fii bine pregătit Colegii tăi vor să te ajute, nu să te „dăscălească" cum zici tu; nu te depărta de ei; îți sînt prieteni și-ți vor binele Asemenea prieteni să cauți mereu.

S-A ÎNTÎMPLAT D

— SCENETĂ ÎN PATR

de AL. OVIDIU

PERSONAJE:

- Adrian, Firică, Sanda, Miclăuș — pionieri, 12—13 ani
- Nicușor, fratele lui Adrian, 8 ani
- Poștașul, 50 ani
- Pionierul radiofonist, 12-13 ani
- Băiatul cu ochelari de motociclist, 14 ani
- Pioniera, 14 ani
- Pionierul, 12—13 ani
- Băiatul cu șapcă, 12—13 ani
- Voce I
- Voce II
- Mircea Nedelcu, 12—13 ani
- Pionieri, pioniere

Acțiunea se petrece în zilele noastre, în preajma Anului Nou

Tabloul I

Scena reprezintă o sală de clasă. La ridicarea cortinei, Miclăuș, Sanda, Firică, Adrian și Nicușor dau zor cu pictatul unui panou mare, pe care scrie: „În seara zilei de 31 decembrie, mare carnaval! Surprize! Parada costumelor! Prestidigitație! Poșta carnavalului! Racheta lui Moș Gerilă! Prețul de intrare: o glumă bună!".

Cei patru lucrează în tăcere, solicitîndu-i scurt, prin semne, lui Nicușor, pensula, rigla sau o cutie cu culori.

ADRIAN: (privind cu ochi critic panoul care stă rezemat de tablă) Imi place! E pur și simplu formidabil!

NICUȘOR: (grăbindu-se să facă același joc, dar cu o notă de solemnitate în plus) Da-Da! Forim... forimba... vreau să zic fordimabil... ăsta...

ADRIAN: (compătimitor) Formidabil, se spune, invață să vorbești!

NICUȘOR: (atins) Păi eu n-am spus la fel? (foarte serios) Ești formidabil, nene, întotdeauna găsești ceva ca să-mi faci observație!

MICLĂUȘ: Știți ce? Lăsați discuția asta pe mai tîrziu. Mai sînt doar două zile pînă la Anul Nou și panoul nostru încă n-a apărut.

Începe o activitate febrilă. Eventual, poate fi interpretat un cîntec dedicat Anului Nou. Apoi se aude o ciocănitură în ușă:

POȘTAȘUL (intrînd): Să trăiți, copii. Aici e clasa a VI-a B?

MICLĂUȘ: Chiar aici!

POȘTAȘUL: Bun, iaca-i bun. (foarte sigur, se îndreaptă spre rîndul de bănci de lîngă fereastră, numără atent cu glas tare băncile și se oprește la banca a treia, pe care depune un plic). Așa, acum se cheamă că am mai făcut o treabă. (Cu chef de vorbă) Hm, frumos afișu' ăsta al vostru, vă pricepeți!

MICLĂUȘ: (intrigat) Pentru cine-i plicul?

POȘTAȘUL: (bonom) Habar n-am, voi trebuie să știți! Eu mi-am făcut datoria. Ce-i drept, e o scrisoare cam ciudată... (citind de pe plic adresa destinatarului) București, Școala de 7 ani nr. 15, clasa a VI-a B. Numele destinatarului: elevul din banca a treia de lîngă fereastră, partea de lîngă geam.

FIRICĂ: (luînd plicul). Ciudat, într-adevăr... În banca asta, pe locul acesta, stau chiar eu!

POȘTAȘUL: Să fii sănătos, înseamnă că mi-am găsit adresantul! Mi se întîmplă adeseori încurcături de soiul ăsta. Săptămîna trecută, bunăoară, am avut de dus o scrisoare în str. Florilor nr. 7. Cînd ajung acolo, ce credeți că găsesc? O clădire demolată! Puteam deci să scriu pe plic „Necunoscut la adresă" și să-l dau retur. Dar nu m-a lăsat inima! M-am interesat în dreapta și în stînga și în cele din urmă am aflat că adresantul se mutase de curînd într-un bloc nou, tocmai în celălalt capăt al Bucureștiului. Bun. Am așteptat pînă duminică, și m-am dus ca într-o plimbare să i-o înmînez chiar eu. Mi-a mulțumit frumos — omul e sudor la „Semănătoarea", a citit scrisoarea și a izbucnit în rîs... „Moșule, mi-a zis, îmi scrie frate-meu din Reșița. Mă anunță că și-a schimbat și el... adresa! Cică timp de cinci ani de acum înainte să-i scriu la Institutul Politehnic din Timișoara, facultatea de metalurgie!" (scurtă pauză). Ei, dar văd că aveți de lucru cu carnavalul vostru! Vă las. La revedere și la mulți ani! (Iese).

TOȚI: Mulțumim pentru scrisoare! La mulți ani!

FIRICĂ: (răsucind plicul pe toate părțile). Mă gîndesc, mă tot gîndesc și nu pot pricepe de unde vine și de ce îmi este adresată în felul acesta! (Îl desface și citește) „Dragul meu prieten — sau prietenă. Nu ne cunoaștem încă dar, cu toate acestea, aș vrea să-ți cer un sfat. Eu am un mare necaz: am rămas corigent la trei materii. Într-o adunare, colegii m-au mustrat zdravăn și mi-au spus că nu știu care-i cel mai însemnat lucru din viață. Eu m-am supărat foarte tare. Ce i-a făcut pe colegi să-mi spună una ca asta? Sînt eu oare un nepriceput, un leneș? Nu cred. De pildă, la fotbal, mai ales în prima repriză, sînt grozav! Am și talent de actor; am jucat excelent într-o piesă, dar din păcate, nu-mi învățasem rolul decît pe jumătate, așa încît în restul piesei a jucat mai mult sufleorul... Îmi place să și meșteresc cîte ceva: odată am făcut un aeromodel grozav. E drept, n-a zburat niciodată, pentru că l-am lăsat cu o singură aripă, dar n-are aface; era lesne să ți-o imaginezi, privind-o pe cealaltă! Imi place tare mult și să citesc, ba, sînt atît de nerăbdător să văd cum se termină o carte încît, după ce citesc 10-15 pagini, săr îndată la sfîrșit. În felul ăsta, reușesc să citesc două duzini de cărți pe săptămînă. Ei, poți să spui că nu știu care-i lucrul cel mai important? Nu știu ce să cred! De aceea m-am gîndit să cer și părerea ta. Am ales la întîmplare un număr de școală din București, nr. 15, și, deoarece eu stau în a treia bancă din șirul de lîngă fereastră, și anume în partea dinspre geam, am hotărît ca scrisoarea să ajungă la un băiat (sau poate ești fată?) care, în clasa a VI-a B de la Școala nr. 15, ocupă același loc. Dragul meu, eu te salut și te rog să-mi răspunzi urgent. Ce părere ai tu, care este lucrul cel mai însemnat din viață?".

MICLĂUȘ: (nerăbdător). Cum îl cheamă pe băiatul ăsta? Ce adresă are?

FIRICĂ: (nemulțumit). Văd că semnează Mircea Nedelcu, clasa a VI-a B, str. Dumbrăveni, nr. 18, dar localitatea n-o pot distinge... e o pată de cerneală... În orice caz, terminația localității pare să fie „ești". Ploești, Pitești, Trușești...

MICLĂUȘ: (ca și cînd Mircea Nedelcu ar fi de față). Hm, mi se pare că în cazul de față lucrul cel mai însemnat din viață ar fi un scris ordonat și fără pete...

FIRICĂ: Să pornim în căutarea lui Mircea! Nu-l putem lăsa să intre în noul an fără să primească răspuns la întrebare!

ADRIAN: Vorbești și tu de parcă... Unde să pleci? Să colinzi toată țara?

SANDA: Am o idee! Ce-ar fi să ne adresăm „Scînteii pionierului"? Poate publică un anunț, ceva, în care pionierul Mircea Nedelcu e rugat să-și comunice adresa exactă!

FIRICĂ: Stați! Dar dacă l-am căuta și prin radio? Doar avem o stație de emisie la Palatul pionierilor!

ADRIAN: Ei, dacă-i pe-așa, am și eu o propunere: să începem cercetările chiar din clipa aceasta!

MICLĂUȘ: Bravo, așa te vreau!

FIRICĂ: (aparte, cu plicul în mînă). Dragă Mircea Nedelcu, ține-te bine! (mustrător). Trei corigențe, mă, băiatule?!

— cortina —

Prin fața cortinei, vine, alergînd din dreapta, Pionierul cu ziare.

PIONIERUL CU ZIARE: „Scînteia pionierului!". A sosit „Scînteia pionierului". Se caută un băiat numit Mircea Nedelcu! Acest băiat nu știe care-i lucrul cel mai însemnat din viață! „Scînteia pionierului". Cine îl cunoaște pe Mircea Nedelcu?

Tabloul II

La stația de radio-emisie. În fața aparatului, Pionierul radiofonist și Firică. Se observă, vizibil, un difuzor, prin care se vor auzi vocile celor cu care vor vorbi pionierii. Pionierul radiofonist pune aparatul în funcțiune. Ambianță sonoră.

FIRICĂ: (așezîndu-se la comanda aparatului, cu căștile la urechi) Atențiune! Apel general! Aici stația YO 4 K 35! Trec pe recepție! Trec pe recepție!

PIONIERUL RADIOFONIST: V-ați apucat cu seriozitate de treabă. O să vă trebuiască însă cam mult timp...

FIRICĂ: Nici gînd. Pină poimiine totul trebuie să fie lămurit. Vreau ca Mircea Nedelcu să primească răspuns la întrebarea sa încă înainte de a intra în noul an (brusc, atent, aplecat spre microfon) Da, te aud! Aici YO 4 K 35! Trec pe recepție!

VOCE I: Sînt din Bicaz! Mă numesc Tudor Petrescu, ajutor mecanic de turbină la hidrocentrală. Am 21 de ani. Trec pe recepție!

FIRICĂ: Aici pionierul Firică Dobre. Caut un băiat numit Mircea Nedelcu. Acest băiat nu știe care-i lucrul cel mai însemnat din viață, a cerut părerea noastră. Din păcate, nu-i cunoaștem adresa exactă. Dumneata, tovarășe Tudor, ai putea să ne ajuți să-l găsim?

VOCE I: Am să încerc! Ce amănunte îmi mai puteți da? Trec pe recepție.

FIRICĂ: Locuiește pe strada Dumbrăveni la numărul 18, într-o localitate care se termină în „ești".

VOCE I: E-n regulă. Voi căuta să iau legătura cu alți radioamatori din țară. În caz că îl găsiți înaintea mea pe flăcăul ăsta, comunicați-i că, pentru mine, ca mecanic la Bicaz, lucrul cel mai însemnat din viață este să le dai oamenilor lumină. Înțelegi? Lumină! Transmiteți-i că îl invit la noi, la Bicaz, să vadă barajul, lacul de acumulare, instalațiile și, mai ales, oamenii noștri! Se va convinge neapărat! La revedere!

FIRICĂ: La revedere!

Se aprinde un bec roșu deasupra difuzorului:

PIONIERUL RADIOFONIST: (emoționat) Atențiune! Fii atent!

VOCE II: (de departe) Atențiune, către YO 4 K 35! Către YO 4 K 35. Răspund la apelul general! Răspund la apelul general! Am interceptat convorbirea cu YO 5 28 Bicaz. Trec pe recepție!

FIRICĂ: Aici YO 4 K 35, te aud. Trec pe recepție.

VOCE II: Cazul lui Mircea Nedelcu mă interesează și pe mine. Sînt marinarul radiofonist Traian Despa. Mă aflu pe nava „Oltenia". Navigăm în apele Oceanului Indian, către insula Ceylon. Trec pe recepție.

FIRICĂ: (emoționat). Înțeleg tot. Continui recepția.

VOCE II: Mulțumesc. Dragă tovarășe pionier, comunicați-i lui Mircea, atunci cînd îl veți găsi, că, după părerea mea, lucrul cel mai important este să slujești cu devotament patriei! Iată, noi sîntem o mînă de oameni, dar alcătuim un echipaj curajos, pe care te poți bizui.

FIRICĂ: (emoționat). Îi vom transmite neapărat totul, tovarășe Despa! Trimitem un salut pionieresc fierbinte echipajului vasului „Oltenia"! Vă informăm că la noi sînt zile frumoase, de iarnă blîndă. Ninge plăcut, luminos. Ne pregătim cu toții să întîmpinăm Anul Nou! Probabil și dumneavoastră vă pregătiți.

VOCE II: Firește! Primul timonie duce tratative cu medicul de bord ca să obțină un pachet mare de vată. El va fi Moș Gerilă. Are nevoie de barbă! Începînd de azi, nimeni nu mai are voie să intre în sala de club, în afara comitetului de organizare a carnavalului. Se pregătește pomul de iarnă. Cambuzierul, adică bucătarul vasului, a promis să facă o plăcintă cu răvașe!

(cortina)

Prin fața cortinei trece, venind din stînga, Poștașul, cu geanta plină de scrisori. Are scrisori și în brațe:

POȘTAȘUL: Nu mai înțeleg nimic. Așa ceva chiar că nu mi s-a mai întîmplat! Poftim, zeci de scrisori către un oarecare Mircea Nedelcu, fără să se specifice adresa.

ANUL NOU...

) TABLOURI —

ZOTTA

Ce să fac? Să le dau retur? Nu se poate, cine știe ce lucru însemnat o fi la mijloc. În fine, să mai vedem... să mai încercăm... să mai căutăm!

Tabloul III

În curtea unei școli din Ploești. Omăt, un om de zăpadă, copaci. Pionierul, Pioniera și Băiatul cu ochelari de motociclist pun la punct ultimele amănunte ale instalațiilor pentru carnaval, ghirlande, roți de tombolă, personaje de basm în mărime naturală, decupate din carton, două sonde și o instalație de rafinărie, de asemenea decupate din carton. La ridicarea cortinei intră Adrian și Nicușor. Nu-i observă pe cei trei copii. Aceștia însă îi urmăresc curioși.

ADRIAN: Ia te uită, și aici se fac pregătiri pentru carnaval!

NICUȘOR: Vai, ce frumos! Phii, uite ce om de zăpadă! (arată cu degetul).

ADRIAN: Ttt, de cîte ori ți-am spus că nu-i frumos să arăți cu degetul?

Pauză. Amîndoi admiră personajele din basme.

NICUȘOR: Vezi, trebuia să faceți și pentru noi la fel!

ADRIAN: Nu mai spune! De cînd ați aflat că noi, pionierii, am hotărît să ne ocupăm de voi, ăștia mici, aveți niște pretenții... (văzînd o bancă). Hai să ne odihnim nițel. De cînd am sosit în Ploești, n-am stat o clipă. (Se îndreaptă către bancă și-și dă drumul cu satisfacție pe ea dar... se pomenește cît e de lung, în zăpadă. Banca e falsă. Adrian sare în sus, indignat). Ce înseamnă asta? Cine îndrăznește să-și bată joc de mine?

Izbucnesc hohote în rîs. Cei trei copii îi înconjoară pe frați.

PIONIERA: Nu te supăra... ha... ha...

BĂIATUL CU OCHELARI DE MOTOCICLIST: Te-ai speriat? Ce-am mai rîs! Ai derapat ca un camion de 6 tone!

ADRIAN: Să vă fie rușine! Cred și eu că aveți curaj trei contra unul!

PIONIERUL: Iartă-ne, dar nu sîntem de vină cu nimic. Știi, astea-s instalațiile surpriză, trucajele noastre pentru carnaval! Ceea ce ți s-a întîmplat ție a fost un fel de... avant-premieră!

BĂIATUL CU OCHELARI DE MOTOCICLIST: Totul e foarte simplu: picioarele băncii sînt de gumă!

PIONIERA: La ce școală învățați? Nu v-am mai văzut!

ADRIAN: Nu sîntem din Ploești, ci din București, de la Școala nr. 15. Am sosit în vizită la o mătușă, care locuiește aici, și cu prilejul ăsta vrem să ne interesăm de un băiat, unul Mircea Nedelcu...

PIONIERA: (tresărind). Cel care nu știe ce e mai important în viață?

BĂIATUL CU OCHELARI DE MOTOCICLIST: Am citit despre el în „Scînteia pionierului". Deci tu faci parte dintre cei care-l caută?

ADRIAN: (mîndru). Exact!

(Intră pionieri și pioniere, veniți să vadă, probabil, cum merg pregătirile de carnaval).

PIONIERUL: (către noii veniți) Hai, încoace! Țineți-vă bine: ei (arată către Adrian și Nicușor) îl caută pe Mircea Nedelcu! Să-i ajutăm!

ADRIAN: (bombastic). Tovarăși pionieri, sarcina de a-l găsi pe Mircea Nedelcu ne aparține nouă! E o chestiune delicată. Nu vă osteniți (se umflă în pene). Ceea ce vă rog este să răspundeți la scurtul intero... ăsta... itero... iretoga...

NICUȘOR: (fin). Interogatoriu, nene...

ADRIAN: (furios). Și ce, credeai că nu știu cum se spune? Asa, prima întrebare...

PIONIERA: (care l-a ascultat cu mirare, pufnește în rîs, le face un semn discret colegilor și îl întrerupe): Stai puțin, Adrian! Nu trebuie să te mai străduiești. Totul e clar! (arată spre unul din pionierii noi veniți, un băiat cu șapcă) Iată-l pe Mircea Nedelcu. Te-ai orientat bine; învață chiar la școala noastră!

Efectul e fulgerător. Adrian rămîne cu gura căscată.

BĂIATUL CU ȘAPCĂ: Îți sînt recunoscător că ai venit să-mi dai ajutor... Va să zică, ați primit scrisoarea mea!

ADRIAN: (buimăcit) Da... firește... (revenindu-și) Tiii, ce or să se mai bucure ai noștri! Care va să zică, dintre toți eu am fost acela care te-am găsit! (superior). Era și normal; asta-i treabă dificilă, cere o pricepere deosebită! Ce, te joci? Phii, cînd o să le spun la școală că te-am găsit, or să rămînă paf! Mai mult ca sigur că îmi vor pune poza la gazeta de perete!

BĂIATUL CU ȘAPCĂ: (Pioniera îl imboldește cu cotul să vorbească). Îți sînt recunoscător pentru osteneală, dragă Adrian... Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, să stăm de vorbă. Ții minte ce întrebare am pus în scrisoare...

ADRIAN: Firește. Care-i lucrul cel mai important din viață.

BĂIATUL CU ȘAPCĂ: Exact. Acum răspunde-mi...

ADRIAN: (de sus). A, păi, e simplu! Lucrul cel mai important în viață este să... adică... (se încurcă) În fine, cum să spun... e clar, nu?

PIONIERA: E clar dar nu e limpede!

ADRIAN: (mai încurcat). Zău? Mă mir... adică nu mă mir... ba da, mă mir...

BĂIATUL CU OCHELARI DE MOTOCICLIST: Hm. n-ai putea să te miri mai puțin și să ne lămurești mai repede?

ADRIAN: Eu... nu sînt un bun vorbitor... da... și pe urmă, (răsuflînd ușurat) stați așa: eu n-am primit sarcina să-i explic nimic lui Mircea Nedelcu, ci numai sarcina de a-i găsi adresa! Răspunsul îl va alcătui întreaga grupă!

BĂIATUL CU ȘAPCĂ: Totuși, aș vrea să știu și părerea ta personală!...

ADRIAN: A mea? Păi... hm... să vezi, nu m-am pregătit...

PIONIERA: Atunci, dă-mi voie să spun eu: lucrul cel mai important e să nu faci niciodată o treabă numai pe jumătate! Tu, de pildă, ai plecat să-l găsești pe Mircea Nedelcu. Bun, asta înseamnă că te-ai apucat de un lucru. Dar, iată acum, cînd ești fața-n față cu Mircea, nu-i poți răspunde la întrebarea pusă în scrisoare. Ce înseamnă asta? Înseamnă că treaba de care te-ai apucat rămîne făcută numai pe jumătate! La fel procedează și Mircea Nedelcu! Să știi că vă potriviți amîndoi de minune! Îi place fotbalul, dar după prima repriză se plictisește și începe să joace prost; citește cărțile numai pe jumătate; face un aeromodel cu o singură aripă; de învățat probabil că învață la fel: o lecție da, o lecție nu... Și se mai miră că tovarășii lui i-au reproșat că nu știe care-i lucrul cel mai important din viață! E clar: lucrul cel mai important din viață e să nu te oprești niciodată la jumătatea drumului!

Pauză. Adrian dă din colț în colț.

ADRIAN: (oftînd) În fine... văd că... Da, e timpul să plec... Hai, Nicușor...

PIONIERA: Încotro?

ADRIAN: Acasă...

PIONIERA: Și Mircea Nedelcu?

ADRIAN: Păi... văd că voi vă pricepeți mai bine decît mine...

PIONIERA: (în timp ce toți ceilalți fac haz). Adriane, o să-ți spun ceva... dar să nu te superi: băiatul acesta (arată spre Băiatul cu șapcă) nu-i Mircea Nedelcu... ci Ion Nedelcu, un coleg de-al nostru. Te-am păcălit noi! Am vrut numai să vedem ce ai să-i spui lui Mircea Nedelcu în caz că-l întîlnești!

ADRIAN: Cum?!

PIONIERA: Cît despre adevăratul Mircea Nedelcu, dacă într-adevăr locuiește în Ploești, te vom ajuta cu toții să-l găsești. Așa-i?

TOȚI: Da! Pornim îndată!

— Cortina —

În fața cortinei apare Mircea Nedelcu cel adevărat, cu brațele încărcate de plicuri.

MIRCEA NEDELCU: Eu sînt Mircea Nedelcu... Ce ciudat: am expediat săptămîna trecută o scrisoare, și, iată, mi-au sosit ca răspuns cîteva zeci. Și, ceea ce e mai curios, printre ele nu se află niciuna de la Școala nr. 15, clasa a VI-a, banca de lîngă geam, adică de acolo unde m-am adresat eu! Iată, am aici scrisori din toată țara. Cum mi-or fi aflat adresa cei care le-au trimis unde locuiesc?

Tabloul IV

E noaptea Anului Nou. La școală, carnavalul e în toi. Deoparte, Adrian, Firică, Miclăuș, Sanda și Nicușor. Sînt osteniți și amărîți.

FIRICĂ: Nu m-am dezlipit de lîngă aparatul de emisie...

ADRIAN: Nu știu dacă a mai rămas pionier din Ploești care să nu-l fi căutat pe Mircea Nedelcu...

MICLĂUȘ: Pînă la urmă, l-om găsi noi. Ceea ce mă necăjește este însă că nu ne-am putut ține de cuvînt. Iată, peste un sfert de oră e Anul Nou și noi nu l-am întîlnit pe Mircea Nedelcu, pentru a-i răspunde la întrebare.

NICUȘOR: (necăjit, oftează) Formidabil...

ADRIAN: (aprobîndu-l) Ai dreptate...

O fată vine să-i invite la dans. Refuză cu toții. Se abate asupra lor un nor de confeti. Copiii se scutură, fără chef.

Deodată rumoare. Voci care strigă: „Vine Moș Gerilă!" Apare Poștașul, îmbrăcat de sărbătoare, împreună cu Mircea Nedelcu.

POȘTAȘUL: V-ați înșelat, Moș Gerilă mai întîrzie, că are pe agendă vreo cîteva mii de locuințe noi față de anul trecut și trebuie să treacă pe la toate. Ei, dar pînă o veni și el, să-mi spuneți mie unde sînt pionierii din clasa a VI-a B, am ceva de discutat cu ei... (zărindu-i pe prietenii noștri). A, iată-i (se apropie). La mulți ani! Deși nu-s Moș Gerilă, v-am adus totuși un dar...

MIRCEA NEDELCU: (încurcat) Numele meu e Mircea Nedelcu...

MICLĂUȘ: (nesigur, buimac) Chiar... Mircea... Nedelcu?

ADRIAN: (același joc) Nu-i iarăși vreo păcăleală?

MIRCEA NEDELCU: Nu, pe cuvîntul meu! Sînt Mircea Nedelcu din str. Dumbrăveni, nr. 16, București.

FIRICĂ: Cum ai spus? București?!

SANDA: Bu-cu-rești?

MICLĂUȘ: Ești... București?

SANDA: (a priceput). Cum de nu ne-am gîndit? București... Terminația în „ești" Ești... ești foarte dezordonat, Mircea Nedelcu. Dacă nu cădea cerneală pe primele litere, totul ar fi fost clar de mult!

POȘTAȘUL: Dați-mi voie. La trei zile după scrisoarea aceea faimoasă, pe adresa... băncii a treia din clasa a VI-a B, am primit o radiogramă de la fiul meu care este marinar, radiotelegrafist pe vasul „Oltenia". Tată, mi-a spus el, caută urgent de-mi procură adresa unui oarecare băiat numit Mircea Nedelcu. Între timp, la poștă au început să sosească scrisori din toată țara adresate cam în felul următor: „Pionierilor de la Școala nr. 15 din București — cu rugămintea de a transmite această scrisoare lui Mircea Nedelcu". Expeditorii își închipuiau că voi știți adresa... ha-ha!... Firește, am făcut numaidecît legătura între rugămintea băiatului meu, marinarul, și aceste scrisori. Același nume: Mircea Nedelcu. Am venit cu scrisorile aici, la școală la cancelarie. Acolo, pe o masă, peste ce credeți că dau? Peste scrisoarea aceea pe care v-am adus-o cînd pictați panoul. Numai decît mi-a sărit în ochi adresa expeditorului: Mircea Nedelcu str. Dumbrăveni nr. 18 și apoi o pată de cerneală acolo unde trebuia să se vadă numele localității. He-he, dar un poștaș bătrîn are ochiul ager. Numaidecît am observat că amîndouă ștampilele de pe plic erau ștampile ale oficiilor poștale din București. Una, de la oficiul nostru, București 14, iar cealaltă de la oficiul de plecare, București 25. Pe urmă, totul a mers de la sine.

ADRIAN: Extraordinar, ca-n filme!

Încep cu toții să danseze, ținîndu-se de mînă, în jurul poștașului.

Apoi...

SANDA: Ei, Mircea Nedelcu, acum ai aflat care-i cel mai însemnat lucru din viață?

MIRCEA NEDELCU: Firește: să duci întotdeauna un lucru început pînă la capăt, iar cînd nu reușești singur să ceri ajutorul tovarășilor, așa cum ați făcut voi!

POȘTAȘUL: Bine spus nepoate, bine spus! Dar iată că dacă întrebarea asta mi-ați fi pus-o mie, eu aș fi răspuns că lucrul cel mai important este să... duci cu orice preț scrisorile la adresă! Ce înseamnă asta? Înseamnă că, în viață, lucrul cel mai însemnat este să muncești în așa fel încît să fii folositor patriei, poporului. Fiecare dintre noi facem acest lucru în felul nostru: mecanicul de la Bicaz dînd lumină oamenilor, fiul meu navigînd cu cinste sub drapelul patriei, voi, învățînd cu sîrguință iar eu... ducînd scrisorile! Fiecare meserie, fiecare îndeletnicire e frumoasă atunci cînd vezi în ea lucrul cel mai important: acela de a fi folositor patriei socialiste!

Se aud voci: „Vine Moș Gerilă"! Apare, în fund, Moș Gerilă, încărcat de daruri. Se face liniște. Se aude vocea crainicului de la radio:

VOCEA CRAINICULUI DE LA RADIO: Aici radio-București. Dăm ora exactă: la al cincilea semnal va fi ora 24.

Se aud cele cinci semnale.

VOCEA CRAINICULUI: A fost ora 24! Dragi ascultători, la mulți ani!

Muzică, animație, urări de „La mulți ani!"

MICLĂUȘ: Băieți, pentru mecanicul de la Bicaz, pentru marinarul de pe vasul „Oltenia", pentru părinții noștri, la mulți ani!

CU TOȚII: Uraaa! La mulți ani!

NICUȘOR: (către poștaș) Nene poștașule, nu-i așa că nu pleci, nu-i așa că rămîi cu noi la carnaval?

POȘTAȘUL: Cum aș putea să mă despart atît de ușor de niște băieți care știu care-i lucrul cel mai important din viață. Pentru astăseară adresa mea este aici, la voi.

— Cortina —

ȘTIINȚA și TEHNICA

„Inima“ mecanică de la Fundeni

Multă vreme, chiar oamenii de știință, nu credeau că inima omului va putea fi supusă operației. Acest organ, care alimentează cu sînge și totodată cu oxigen celulele organismului, nu poate fi oprit fără a-i periclita acestuia viața Se știe doar că miliardele de celule nervoase ale creierului, cele mai sensibile din organism, nu pot rezista opririi totale din activitate (deci morții) decît un număr redus de minute fără alimentare cu sînge, cu oxigen

In ultimele decenii însă, medicina a făcut pași uriași. Printre altele, o nouă metodă, a hipotermiei, a putut da posibilitate chirurgilor să-și încerce măiestria, lucrînd chiar pe cordul deschis. S-a putut deci pătrunde cu bisturiul în acest organ delicat, — inima — și prin aceasta s-au putut salva mii de vieți. Hipotermia, această nouă metodă, constă în scăderea temperaturii organismului pacientului pînă la o anumită limită, fără pericol pentru bolnav. In starea aceasta, operațiile la inimă puteau dura un număr de minute, deoarece în condițiile de suprarăcire funcțiile vitale ale organismului au o activitate mult redusă, organismul avînd nevoie de mici cantități de sînge, de oxigen. Sînt însă operații pe cord mai grele, care cer nu cîteva minute, ci zeci de minute. Bolnavii care au nevoie de asemenea intervenții îndelungate nu pot fi salvați?

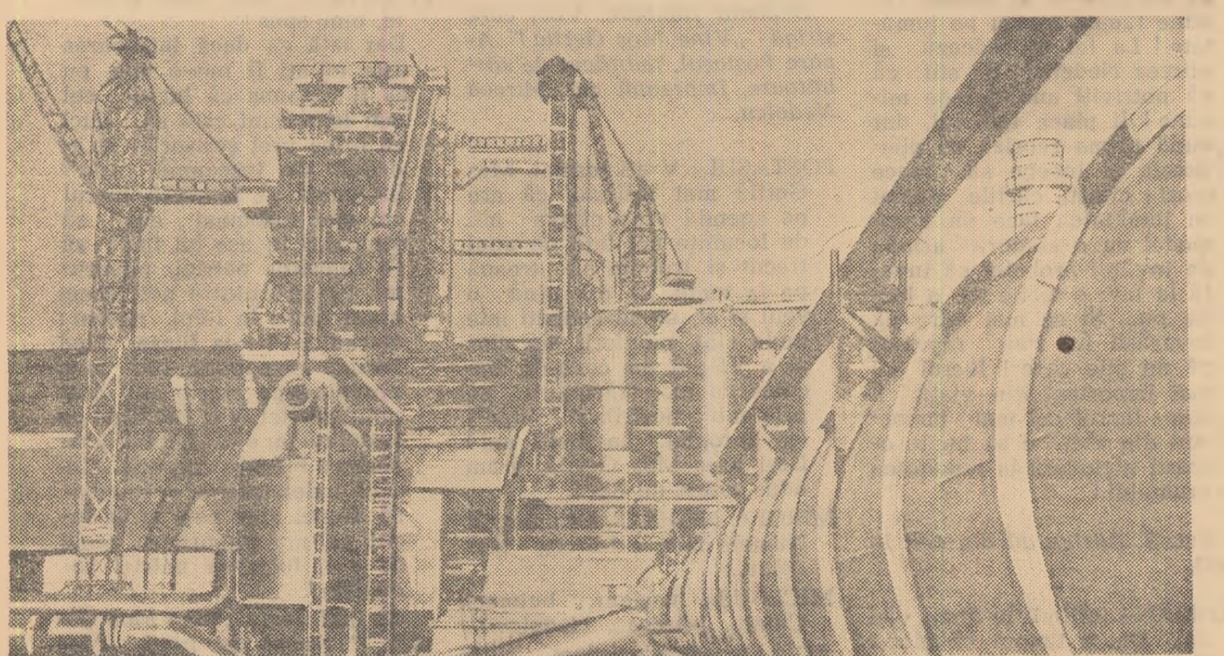
Metoda hipotermiei nu mai era suficientă în aceste cazuri. Oamenii de știință au găsit însă un răspuns și acestei greutăți. Ce-ar fi dacă în timpul operației pe cordul deschis care durează, să zicem, o oră, funcțiile inimii ar fi preluate de o inimă străină, de o inimă mecanică, artificială?

Asemenea inimă a fost instalată și la clinica chirurgicală Fundeni de lîngă București. Ea este de fapt o instalație complexă de aparate, cu un „plămîn“ artificial din material plastic, cu o „inimă“ asemănătoare, cu numeroase tuburi din material plastic („artere“ și „vene“), tablou de comandă etc. Cu această instalație s-au făcut pînă acum zeci de operații pe inimă. Deocamdată, pacienții au fost doar cîini, anesteziați, pentru a nu avea dureri. Chirurgii deschideau cordul animalului, și făceau legătura între sistemul circular viu cu „inima“ artificială. Inima animalului supusă operației putea să nu mai bată zeci de minute. Inima mecanică, mereu supravegheată de medici, prelua funcțiile inimii animalului, menținînd organismul în viață. După terminarea operației, se reface circuitul viu al animalului. Inima adevărată începe iarăși să-și desfășoare activitatea rodnică.

După o scurtă convalescență, cîinii operați se jucau sănătoși.

Experiențele acestea, făcute cu succes, arată că inima mecanică va salva viața multor oameni. Pregătirile care se fac în acest sens, fac posibile aceste realizări, în viitorul cel mai apropiat.

AL MIHU

Intr-un termen nemaivăzut de scurt — în zece luni — s-a înălțat la combinatul metalurgic „V. I. Lenin" din Krivoirog — un nou cuptor înalt, unul din cele mai puternice din lume. Metalurgiștii l-au denumit cuptorul minune. Și nu întîmplător. Aproape toate muncile în topirea fontei sînt automatizate. Din acest punct de vedere noul cuptor nu-și are egal și este socotit pe drept, unic. Constructorii și proiectanții socotesc că fonta topită în acest cuptor va fi cea mai ieftină din U.R.S.S.

Foto: L. LEONOVA

O realizare a științei și tehnicii sovietice

„Efectul Kabanov“

Un om a fost preocupat timp de 14 ani de o problemă: oare folosind undele ultrascurte, cu lungimea de ordinul centimetrilor, asemănătoare undelor de radiolocație, nu se pot realiza legături pe distanțe lungi?

Pînă acum cîteva decenii undelor scurte în radiofonie nu li se prezicea nici un viitor. Radiofoniștii, cu aparatele lor puțin pretențioase, îmbunătățindu-le, au demonstrat că legăturile pe unde scurte, de ordinul zecilor de metri, sînt posibile în orice punct al globului, că realizarea acestor legături este economică. Dar cu unde și mai scurte, centimetrice, nu pot fi realizate aceste legături? Oare curbura pămîntului este un obstacol de netrecut pentru propagarea lor în punctele îndepărtate ale planetei? Oare secretul propagării undelor radiofonice și RADAR la distanțe mai mari de postul de emisie constă numai în reflectarea lor de ionosferă, înapoi spre pămînt?

Omul de știință care și-a pus asemenea întrebări și care le-a soluționat, este N. I. Kabanov. El a demonstrat (fără a nega rolul pe care ionosfera îl joacă în reflectarea undelor electromagnetice, aidoma unei oglinzi) că și suprafața pămîntului deține o proprietate principală: ea dispersează undele, împrăștiindu-le în toate direcțiile, pînă la mari distanțe de postul de emisie. Deci, curbura pămîntului nu este o piedică totală în calea undelor centimetrice. Și suprafața pămîntului joacă rolul unei oglinzi reflectante. Aceasta înseamnă rezolvarea practică a unor probleme de cea mai mare importanță. Uniunii Sovietice îi stă acum în putință să realizeze practic unele probleme de cea mai mare importanță, cum ar fi:

— Stabilirea unor legături radiofonice sigure, la mari distanțe. Aceste legături sînt, totodată și foarte economice, fiind stabilite prin posturi de radio fără mare putere.

— Legăturile prin radio pot fi făcute și „selecționat“. Postul de emisie poate dirija undele sale centimetrice către un anumit post, fără a-și răspîndi radiosemnalele pe întregul glob, o operație mai costisitoare.

— Radioparaziții care tulbură adesea emisiunile, pot fi pe această cale, mult reduși.

In sfîrșit, foarte important: invenția lui Kabanov, care-i poartă numele, de aci încolo, face posibilă observarea, prin intermediul radiolocației, radarului, a oricărei regiuni de pe glob! Această „televizionare“ a regiunilor globului, reprezintă o realizare măreață a științei sovietice. Ea deschide, în domeniul legăturilor optice pe planeta noastră, mari perspective.

ION CIOFU

mic dicționar politehnic

STEREOFONIE: Cuvîntul este de origine greacă: **stereos = solid și phonē = sunet.** El se traduce mai pe larg, prin redarea sunetului astfel încît să avem impresia că-l auzim chiar din locul unde se produce. Cu alte cuvinte, prin tehnica nouă a stereofoniei, obținem direcția sunetului, localizarea lui în spațiu. In marea sală a Palatului Republicii din București, sunetul se aude din difuzoare, transmis de la microfoanele instalate pe scenă. Instalația stereofonică permite să simțim dacă artistul sau cîntărețul se mișcă pe scenă, și în ce direcție, chiar dacă ținem ochii închiși. Se obține astfel muzica sau vorbirea „în relief“. La fel, în cinematografie, stereofonia ne permite să auzim sunetul din direcția locului de pe ecran unde se produce el.

CINERAMA sau KINORAMĂ: Aceste cuvinte sînt o prescurtare a expresiei „cinematograf panoramic circular“ și înseamnă un spectacol cinematografic de un gen nou care va lua o mare dezvoltare în viitor. Sala de spectacol are formă circulară și de-a lungul pereților există două ecrane ca niște benzi inelare uriașe, orizontale, una deasupra alteia. Fiecare ecran-bandă este împărțit în 11 porțiuni, pe care 22 de aparate cinematografice proiectează filmul. Spectatorii stau jos sau în picioare, se pot plimba prin sală, alegîndu-și scenele pe care vor să le vadă. Cei ce asistă la spectacolul acestui nou gen de cinematografie sînt fermecați de imaginea panoramică continuă a scenelor filmate.

Cinematograful panoramic deschis la Moscova de cîțiva ani, este vizitat de zeci de mii de oameni.

Sfaturi practice

• *Soluția de gumarabică îngroșată, uscată, poate fi subțiată prin introducerea în sticlă a cîtorva picături de alcool.*

• *Soluția pentru lipirea obiectelor de porțelan o puteți obține în felul următor: pisați gumarabica uscată, amestecați praful obținut în cîteva linguri de apă călduță, adăugați puțină făină de grîu și un albuș de ou. Cu această soluție lipiți părțile în cauză, legați-le strîns și lăsați-le să se usuce.*

• *Pentru lipirea obiectelor din piele, folosiți următoarea pastă: amestecați 25 grame esență de terebentină cu 25 grame clei de tîmplărie și apoi adăugați 50 grame amidon dizolvat în apă călduță. Inmuiați clei de tîmplărie în acid acetic. Incălziți soluția pe o „baie de apă“ (flaconul se încălzește prin introducerea în apă călduță sau vapori calzi).*

Părțile pentru lipit se ung cu pasta aceasta încălzită, se strîng, se presează și se lasă nemișcate pînă la răcire.

• *Pentru lipirea obiectelor din marmură puteți obține un chit special: amestecați 80 părți gips cu 20 părți gumă uscată și pulverizată. Se obține o pulbere albă care se păstrează în vase închise, la loc uscat. Atunci cînd aveți nevoie folosiți o parte din pulbere prin amestec în apă. Cu pasta obținută se lipesc bucățile de marmură și se lasă la uscat.*

Dragi pionieri,

Pe Răducu, personajul principal din povestirea „Șase zile vagabond“ de Nicuță Tănase, l-ați cunoscut din cele 2 fragmente publicate în paginile gazetei noastre. Răducu a săvîrșit o greșeală. Dar o fi el oare un copil așa rău? Și apoi, tovarășii lui, pionierii, sînt alături de el! Vor reuși ei oare să-l aducă pe drumul cel bun? Fără îndoială că da.

La această povestire lucrează în prezent scriitorul Nicuță Tănase.

Cu planul anual îndeplinit

Privirile muncitorilor se îndreaptă din cînd în cînd spre obiectul ce înaintează încet pe bandă. E un şorţuleţ. Un şorţuleţ ca alte mii şi mii de şorţuleţe pe care voi, şcolarii, le purtaţi cu atîta mîndrie. De ce o fi stîrnit el atîta interes? Doar nu se deosebeşte cu nimic de toate celelalte. Şi totuşi...

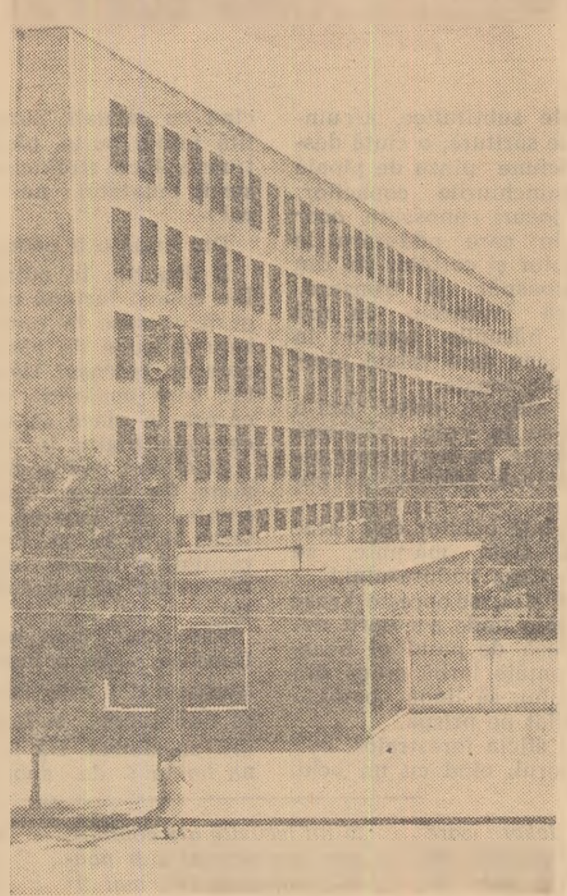
Cînd a fost aşezat la capătul benzii — o bucată de pînză tăiată într-un anumit fel — meşterul, cu ochii strălucind de bucurie, a anunţat:

— Ultimul!

Ce înseamnă „ultimul", înţelegeau toţi muncitorii. „Ultimul". Asta înseamnă că şorţuleţul reprezintă ultimul obiect pe care-l mai au de lucrat membrii acestei brigăzi şi îndeplinesc întregul plan pe anul 1960.

Astfel, rînd pe rînd, benzi, sectoare, secţii, îndeplinesc planul. In cinstea zilei de 7 Noiembrie, chiar în această zi de aniversare a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, întreaga întreprindere de confecţii F.C. Gh. Gheorghiu-Dej a îndeplinit planul pe anul 1960. Angajamentele muncitorilor de a îndeplini întreg planul anual înainte de termen, fusese îndeplinit. Ei şi-au îndeplinit totodată şi angajamentul luat ca în anul 1960 să facă economii de 35 milioane lei. In numai 10 luni de muncă plină de avînt, muncitorii acestei întreprinderi au dat beneficii peste plan în valoare de 40.611.000 lei.

Pe cine să evidenţiezi? In întreaga întreprindere, toţi muncitorii, în frunte cu comuniştii, au lucrat bine. Sectorul 5, sectorul 6, brigada 170 condusă de muncitoarea Petruţa Băjenaru, brigada condusă de Maria Vasiliu, brigada I din sectorul tricotaje în frunte cu Lizica Miu. La sectorul 3, lucrează una din brigăzile utemiste de producţie dintre cele mai bune din fabrică: brigada 157. Responsabila brigăzii, utemista Elena Băjenaru este în stare să-ţi vorbească ore întregi despre munca brigăzii sale, despre membrii acestei brigăzi fruntaşe. Cunoaşte pe fiecare fată de la bandă şi este prietenă bună cu toate.

Ii vine greu să-ţi spună cine sînt fruntaşele brigăzii. Georgeta Lală? E membră de partid şi utemistă. Ea ajută foarte mult pe fete şi e şi fruntaşă. Sau Angela Dogaru? Poate şi Corina Bordei! Dar şi Maria Cătană e tot atît de bună. Cu toată tinereţea lor, fetele lucrează bine, îşi depăşesc planul, se străduiesc să dea produse de tot mai bună calitate.

Pe luna noiembrie, planul brigăzii a fost îndeplinit în proporţie de 105 la sută. În primele zece luni, brigada a realizat economii la şnur şi aţă în valoare de peste 9.000 lei.

Fetele sînt toate tinere. Majoritatea dintre ele au fost pioniere. In şcoală, Elena Băjenaru, a fost preşedintă de detaşament. Şi acum, după numai cîţiva ani de muncă făcută cu dragoste, cu pricepere, este responsabilă de brigadă. Şi acum, ca şi atunci, cînd era în şcoală şi vizita întreprinderea în care azi lucrează, Elena Băjenaru este atentă la explicaţiile meşterilor, urmăreşte cu atenţie munca tovarăşelor ei şi mai ales... învaţă! Invaţă cu sîrg, pentru a deveni muncitoare cît mai bună, pentru a îndeplini sarcinile tot mai mari şi mai de răspundere ce i se încredinţează.

ŞTEFAN SÎRBU

Cîteva membre ale brigăzii de producţie utemistă 157.

Colonialism înseamnă:

Piraterie, aventurism, comerţ cu bogăţii străine...

Ziarele vorbesc tot mai mult despre discuţiile furtunoase ce se poartă la O.N.U., în cadrul dezbaterilor cu privire la lichidarea ruşinosului regim colonial.

Prinşi cu ocaua mică, demascaţi, imperialiştilor colonialişti le vine tot mai greu să iasă cît de cît basma curată. Principalele lor argumente: cum că prezenţa lor în colonii se explică prin misiunea lor de civilizare a popoarelor înapoiate, sau că nu li se poate acorda libertate acestor popoare dat fiind gradul lor de înapoiere, au fost spulberate de conducătorul delegaţiei sovietice la O.N.U., tovarăşul Hruşciov, în istorica sa cuvîntare. Delegaţiile ţărilor socialiste, ale ţărilor afro-asiatice (care, în majoritatea lor au luat fiinţă pe ruinele unor foste colonii) precum şi delegaţiile altor ţări adepte ale eliberării din ghearele colonialismului a celor peste o sută de milioane de oameni care se mai zbat în acest jug, demască zilnic ruşinosul regim colonial. Pe bază de date şi cifre concrete, ei demonstrează că exploatarea cîinoasă a popoarelor şi bogăţiilor din colonii de către marile monopoluri din occident infirmă declaraţiile colonialiştilor despre aşa-numita lor „generozitate" şi „misiune civilizatoare".

De la înalta tribună a O.N.U., delegatul ţării noastre a declarat: „A recunoaşte că după zeci de ani şi, uneori, după secole de „misiune civilizatoare" a ţărilor colonialiste, popoarele respective (din colonii — n.a.) nu sînt pregătite să se administreze singure, înseamnă de fapt falimentul „misiunii civilizatoare" coloniale şi falsitatea oricărei pretenţii legate de aceasta". Mai departe, spulberînd teza rasistă susţinută de imperialişti, cu privire la înapoierea popoarelor coloniale, delegatul nostru a arătat că din rîndul acestor popoare s-au ridicat oameni politici, nu numai conducători de seamă ai propriilor popoare, ci şi cu o înaltă autoritate internaţională, ca Nehru (India), Sukarno (Indonezia), Nkrumah (Ghana), Seku Ture (Guineea), Ferhat Abas (Algeria) şi alţii.

Tot la O.N.U., s-a dovedit care-s adevăraţii prieteni ai popoarelor coloniale. Pe ordinea de zi la O.N.U., declaraţia privitoare la desfiinţarea mîrşavului regim colonial, a fost inclusă pentru a fi discutată, la cererea U.R.S.S. Delegatul statului Mali demascînd făţărnicia colonialiştilor, a spus: „Reprezentanţii ţărilor colonialiste să nu încerce să apară aci (la O.N.U. — n.a.) ca mieluşei — colonialismul e lup în piele de oaie". Şi: „Colonialismul nu este altceva decît „piraterie, aventurism, comerţ în stil mare cu bogăţii străine" (bogăţii jefuite de la popoarele coloniale").

...Pe zi ce trece, puterilor occidentale colonialiste le vine tot mai greu să ţină pe spinarea lor de lup blana de oaie. Totuşi ele nu vor să cedeze. Dar puterile coloniale — aşa cum a declarat delegatul nostru la O.N.U. — nu pot împiedica lichidarea ultimelor urme ale colonialismului. Această problemă, asupra căreia trebuie să se pronunţe O.N.U., reprezintă sfîrşitul unui proces istoric — căruia nu-i poate sta nimeni în faţă şi care nu mai poate fi amînat, indiferent de hotărîrea O.N.U. Dar dacă Adunarea Generală ar condamna toate formele şi manifestările dominaţiei coloniale, acest sfîrşit ar putea fi accelerat, şi lichidarea colonialismului ar putea fi dusă pînă la capăt.

ŞTEFAN ZAIDES

ŞTIRI • ŞTIRI • ŞTIRI • ŞTIRI • ŞTIRI

• Pînă în seara zilei de 30 noiembrie, 22 de întreprinderi industriale şi unităţi economice din regiunea Bacău, şi-au îndeplinit planul anual. Printre ele se numără Şantierul de locuinţe nr.3, Oneşti, mina de sare Tg. Ocna, depourile C.F.R., Bacău şi Adjud.

• De la data de 1 decembrie şi muncitorii şi tehnicienii din sectorul industriei zahărului, lucrează în contul anului 1961.

• Printre întreprinderile din R.A.M. care lucrează în contul anului 1961, se numără şi fabrica de mobilă „23 August" din Tg. Mureş, filatura „8 Martie" din Gheorghieni şi întreprinderile forestiere Sovata, Topliţa şi Gheorghieni.

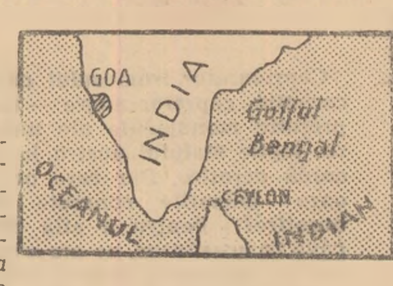
• Constructorii şi montorii de pe şantierul Combinatului de prelucrare a stufului de la Chişcani raportează îndeplinirea sarcinilor pe acest an. La preţul de cost ei au realizat economii în valoare de 5.664.000 lei.

• 16 întreprinderi din regiunea Timişoara şi-au îndeplinit sarcinile planului pe 1960. Iată cîteva: IPROFIL „Răsăritul" din Pîncota, fabrica „Ceramica" din Jimbolia, mina Secul ş.a.

• Şi la întreprinderile „Refractara" din Aştileu, „Ludovic Minski" din Oradea, „Oravit" din Valea lui Mihai, „Crişul" din Chişineu-Criş regiunea Oradea se lucrează în contul anului viitor.

ATLAS PIONIERESC

Goa

Aidoma unei corăbii pirateşti izbită de apele vijelioase ale oceanului şi sfărîmată de colţii stîncilor, ruşinosul sistem colonial a cunoscut după cel de-al doilea război mondial o destrămare vertiginoasă. Mai există însă pe globul pămîntesc şi pete negre ale colonialismului. O asemenea colonie este şi Goa — rămăşiţă a posesiunilor coloniale portugheze pe teritoriul Indiei.

Goa ocupă o fîşie îngustă de teritoriu, cu o suprafaţă de 3.370 km patraţi şi o populaţie de 600.000 locuitori. Ca toate coloniile, Goa este o regiune agrară slab dezvoltată. Cele mai fertile pămînturi cultivate cu palmieri şi cocotieri, cu piper şi orez, se află în mîinile colonialiştilor portughezi. Majoritatea populaţiei locale este exploatată fără milă de colonialişti şi lipsită de orice drepturi.

Goa nu se află însă numai sub călcîiul stăpînilor portughezi. Cu sprijinul docil al guvernului Salazar, imperialiştii americani participă, alături de Portugalia, la jefuirea teritoriului Goa. Aci se construiesc, cu dolari americani, aerodromuri militare, se proiectează construirea unor rampe pentru lansarea rachetelor, în scopuri agresive.

Poporul indian însă nu acceptă ca pămîntul lui străvechi să fie călcat la nesfîrşit de cizmele şi tunurile colonialiştilor şi imperialiştilor. Considerînd că eliberarea acestui teritoriu este una din datoriile sale, guvernul indian depune toate eforturile în scopul rezolvării problemei prin mijloace paşnice. El s-a adresat în repetate rînduri Portugaliei, propunînd începerea tratativelor. Propunerile indiene s-au lovit însă de refuzul categoric al guvernului portughez care, trecînd peste năzuinţele legitime de unificare ale poporului indian, insistă în menţinerea regimului colonial în Goa, intensificînd totodată represaliile sîngeroase împotriva patrioţilor.

Dar lupta dreaptă de eliberare a popoarelor coloniale, nu poate fi oprită. Şi fără îndoială, că va veni vremea cînd steagul eliberării de sub jugul colonial va flutura şi deasupra teritoriului Goa.

PRIETENII PĂDURILOR

Cu picioarele subțiratice, arcuindu-se la fiecare săritură, o ciută despică cu repeziciune pînza de ploaie șiroind în trunchiurile copacilor. Aleargă prin locuri cunoscute, ocolește ieslele în care pădurarul le pune căprioarelor și cerbilor fîn din belșug, trifoi proaspăt și frunzare, trece pe lîngă izvoarele cu apă dulce și prin pășunile fragede în care iezii se jucau de-a valma, pierzîndu-se în iarba moale.

Ca fulgerul aleargă ciuta. Aci o vezi topindu-se în vreo văgăună neagră, aci răsare în luminișuri pîcloase, ca o nălucă, adulmecînd împrejurimile...

Deodată, în fața ochilor ce-i scapără ca două stele mărunte, se ivește o casă. Casa pădurarului!

Ciuta, îmblînzită, se oprește brusc lîngă prag, acolo unde s-a oprit de atîtea ori, adusă de puiul ei neastîmpărat să ronțăie iarbă crudă din mîna pădurarului, să lingă bolovanul de sare aflat pe prispă.

Cu botul în sticla ferestrelor, cercetează interiorul, cînd cu un ochi, cînd cu celălalt. Sare apoi neliniștită într-o parte, pierzîndu-se prin frunzișul cu strălucire metalică, în susul muntelui: nu-i acasă pădurarul!

Dar unde o fi pădurarul?

E departe, în adîncul pădurilor. L-a apucat furtuna pe drum. Cu bulgării de sare în rucsacul din spate, suie potecile de piatră aspră, dincolo de culcușul izvoarelor de cristal, spre împărăția caprelor negre cărora le place să urce pe stîncile cele mai înalte, în bătaia furtunilor.

O clipă, pădurarul s-a oprit din mers Cu palma aspră, își șterge fruntea udă leoarcă. Își aruncă privirea departe, pe firul văii, peste plantațiile tinere, îngrijite de el și de ceilalți pădurari din partea locului

Pădurarul pornește mai departe. Deodată, aude o foșnitură scurtă în frunzișul din vale. Își întoarce capul, se uită înapoi, și fața i se destinde într-un zîmbet Dă la o parte pulpana hainei; de sub ea se ivește botul umed al iedului găsit rătăcit într-o văgăună!

Și ciuta vine, vine în salturi line, spre el!...

POVESTEA UNEI mandoline

Mandolina despre care e vorba în rîndurile de față a poposit, nu de mult, într-o școală din Orașul Stalin. După înfățișare, e o mandolină obișnuită, nou-nouță; cu miros proaspăt de rășină, amintind mireasma lemnului de rezonanță coborît din tăria muntelui și prefăcut în cutie, fremătătoare la atingerea mîinii pe firul strunelor de argint. O mandolină obișnuită și totuși... deosebită. Aceasta ne-o spune diploma — care a însoțit-o la sosirea ei în mijlocul copiilor, și care ne vorbește despre hărnicia pionierilor de la Școala elementară nr. 9 din Orașul Stalin.

Mîinile micuțe, care au strîns-o în brațe și i-au încercat nerăbdătoare strunele, sînt aceleași mîini iscusite ale copiilor, care au plantat sub poalele munților cea mai tînără pădure de conifere de pe meleagurile Tîmpei, care s-au cățărat cu agerime pe trunchiurile copacilor și au ridicat în vîrful lor căsuțe durabile mierlelor și cintezoilor. Căsuțe păsărești, făcute de ei, din același lemn de molid.

Mandolina aceasta, și vioara, și acordeonul ce răsună vesele pe coridoarele școlii, sînt o răsplată binemeritată dată lor, micilor prieteni ai pădurii, care au adunat, fir cu fir, 500 kg de conuri de brad și alte 400 kg flori de carpen cu sămînță din care să răsară o nouă pădure.

O răsplată și, totodată, o amintire de neuitat, pentru participarea entuziastă la împădurirea celor peste 12.000 hectare de teren pe întreaga țară, împodobite anul acesta, prin munca tineretului, cu milioane și milioane de arbori de tot felul.

Deocamdată, aici se oprește povestea mandolinei și a celorlalte instrumente muzicale poposite în mijlocul pionierilor și școlarilor de la Școala elementară nr. 9 din Orașul Stalin. Dar, gazdele, se vor opri oare și ele aici? Fără îndoială că pionierii sînt hotărîți să-i depene mai departe firul...

Și cît de bogat va fi cîntecul acesta la primăvară, cînd mugurii desfăcuți pe creangă îi vor chema iarăși pe cărările pădurilor!

Umbra cornului

Umbra cornului nu-i deasă
Ca perdeaua grea de nuc,
Dar sub ea mă simt acasă
Și s-o sorb, ades mă duc.

Anii... repede mai zboară!
Cornule, mă mai cunoști?
Era-n august... zi de vară...
Urcam drum bătut de oști.

M-am oprit sub frunze-oleacă,
C-un sergent — pandur și el —
Umbra-ți dulce ne-a dat vlagă,
Creanga ta ne-a fost rastel...

Cornul n-are umbră deasă
Sub albastrul bolții, pur
Dar aici mă simt acasă
Amintindu-mi de-un pandur...

Interviul nostru

Căprioarelor, frumosului cerb carpatin, caprelor negre — neprețuite monumente ale naturii, legile statului nostru le acordă ocrotire. Dar care or fi oare măsurile concrete de ocrotire? Pentru a afla cîte ceva în acest sens, ne-am adresat tovarășului inginer Petru Nemțeanu, șeful economiei vînatului din Direcția economică forestieră, Orașul Stalin.

— Copiii iubesc foarte mult cerbii, căprioarele... Cei mai mulți însă, nici nu-și închipuie că cineva se ocupă anume de ele, de animalele pădurii...

— Mai întîi, aș vrea să spun că sectorul de care ne ocupăm noi se întinde pe o suprafață de peste 400.000 hectare, cuprinzînd masivul Făgărașului, pînă sus, pe Piatra Craiului. Datorită observatoarelor instalate din loc în loc, cît și a altor măsuri, noi cunoaștem întotdeauna mișcarea animalelor în pădure, ba chiar și numărul lor! Dar prin ce asigurăm creșterea acestui tezaur, de la an la an? Prin combaterea răpitoarelor, prin creerea celor mai bune condiții de hrană și dezvoltare în terenurile de vînătoare. Cei mai periculoși dușmani ai cerbidelor sînt...

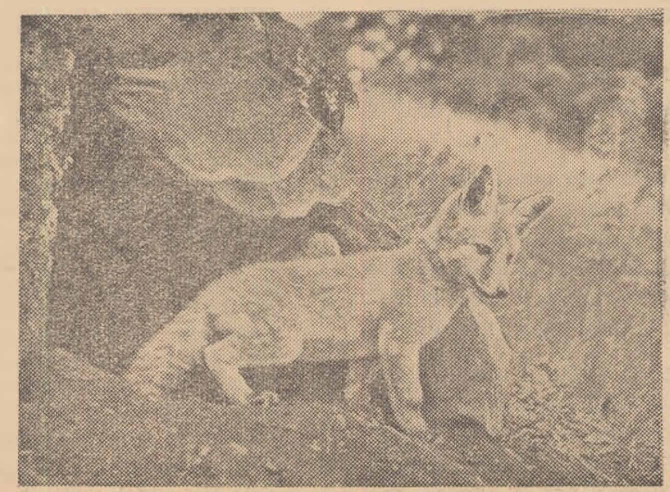
— Lupii!...

— Da, lupii. De aceea, s-au și luat toate măsurile pentru combaterea lor. Au fost distruși în ultimul timp sute de lupi, dintre care mulți atacau nu numai căprioarele și cerbii, dar și stînele din împrejurimile pădurilor.

Și acum, în ce privește a doua problemă. Paralel cu combaterea răpitoarelor, ne-am străduit să asigurăm și hrana necesară cerbidelor pe timpul iernii: lucerna, trifoi, fîn — circa 2.000 kg —, apoi 6.000 kg frunzare. Acestea sînt lujere fragede, care se recoltează încă din aprilie. Căprioarele le găsesc din belșug, alături de palele de fîn și lucernă, în ieslele celor peste o sută de adăposturi-hrănitoare, construite în adîncul pădurilor. De asemenea, s-a asigurat întreaga cantitate de sare bulgăre, necesară sărăriilor instalate îndeosebi deasupra cioatelor, în jurul cărora, cînd se pornesc ninsorile, căprioarelor le place foarte mult să se adune și... să-și ia gustarea!

Așadar, iată doar o parte din multiplele măsuri de ocrotire a naturii, a animalelor folositoare — neprețuite comori ale pădurilor noastre bogate.

Pagină redactată de
AL. DINU IFRIM

— Oare... cum o fi lumea?

— Grozav de bune-s alunele!

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".